

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 819

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 noiembrie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
208.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale	814.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989, semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011 .....
807.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale		10
★			
209.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2011 privind transmiterea unui imobil din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” în proprietatea acesteia	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
808.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2011 privind transmiterea unui imobil din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” în proprietatea acesteia	Decizia nr. 1.179 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare	11–12
★			
210.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2011 pentru modificarea Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane	Decizia nr. 1.182 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane	13–15
809.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2011 pentru modificarea Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane	Decizia nr. 1.183 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somată de plată și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești	15–16
★			
214.	— Lege pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajștilor	Decizia nr. 1.185 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	16–18
813.	— Decret privind promulgarea Legii pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajștilor	Decizia nr. 1.188 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—287 ¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	18–20
★			
215.	— Lege pentru ratificarea Protocolului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989, semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011	Decizia nr. 1.212 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați	20–21
★			
Protocol între Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989		Decizia nr. 1.218 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 580 ³ din Codul de procedură civilă	22–23
		Decizia nr. 1.236 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	23–24
		Decizia nr. 1.237 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	25–26
		Decizia nr. 1.290 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului	27–29
		Decizia nr. 1.477 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	29–31

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35 din 30 martie 2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 11 aprilie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 208.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul realizării programelor de interes public sau social, al îndeplinirii obligațiilor fiscale și al funcționării optime a instituțiilor statului, precum și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 14 noiembrie 2011.
Nr. 807.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 24/2011 privind transmiterea unui imobil
din domeniul privat al statului și din administrarea
Regiei Autonome „Monitorul Oficial”
în proprietatea acesteia**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24 din 16 martie 2011 privind transmiterea unui imobil din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” în proprietatea acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 23 martie 2011, cu următoarea modificare:

— **La articolul 2, alineatul (6) se abrogă.**

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 209.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 24/2011
privind transmiterea unui imobil din domeniul privat
al statului și din administrarea Regiei Autonome
„Monitorul Oficial” în proprietatea acesteia**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2011 privind transmiterea unui imobil din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” în proprietatea acesteia și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 14 noiembrie 2011.
Nr. 808.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 41/2011 pentru modificarea Legii nr. 678/2001
privind prevenirea și combaterea traficului de persoane**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41 din 27 aprilie 2011 pentru modificarea Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 3 mai 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 noiembrie 2011.

Nr. 210.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 41/2011 pentru modificarea
Legii nr. 678/2001 privind prevenirea
și combaterea traficului de persoane**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2011 pentru modificarea Legii nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 14 noiembrie 2011.

Nr. 809.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Sunt supuse regimului de organizare, administrare și exploatare următoarele categorii de pajiști:

a) pajiștile proprietate publică și privată a statului și pajiștile comunale și urbane care fac parte din domeniul privat al statului și se află în administrarea consiliilor locale respective;

b) pajiștile în indiviziune care, fie prin lege, fie prin efectul actelor de proprietate sau acordul ulterior al coproprietarilor, se folosesc în comun în cadrul asociațiilor de pășunat constituite de către aceștia;

c) pajiștile situate pe orice fel de terenuri din zonele montane, inclusiv golurile alpine, sau cele situate în zonele inundabile ale râurilor și în Lunca Dunării, care nu intră în categoriile prevăzute la lit. a) și b) și care sunt folosite numai în timpul prielnic pășunatului, aparținând domeniului public al statului;

d) pajiștile proprietate privată a comunelor, orașelor sau, după caz, a municipiilor, aflate în administrarea primăriilor, provenite din fostele izlazuri comunale, pajiști și terenuri arabile, care s-au aflat în folosința cooperativelor agricole de producție;

e) pajiștile comunelor, orașelor sau, după caz, ale municipiilor, aflate în administrarea primăriilor, provenite din fostele izlazuri comunale, transmise unităților agricole de stat;

f) alte suprafețe de pajiști proprietate privată, declarate de către agricultori Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură în anul 2007.

(2) Pajiștile prevăzute la alin. (1) sunt, după caz, proprietate publică sau privată și constituie bunuri de interes național.

(3) Prevederile prezentei legi nu se aplică pajiștilor care urmează să fie împădurite, dacă împădurirea se realizează cu respectarea condițiilor locale de mediu, exceptând plantațiile de brazi de Crăciun și speciile cu creștere rapidă, cultivate pe termen scurt.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) *pajiște* — suprafață agricolă de pășuni, fânețe și izlazuri comunale consacrată producției de iarbă și de alte plante furajere erbacee, însămânțate sau naturale, care nu fac parte din sistemul de rotație a culturilor din exploatarea de cel puțin 5 ani și care sunt administrate de către agricultori pentru pășunatul animalelor și producerea de furaje, cu respectarea bunelor condiții agricole și de mediu;

b) *iarbă și alte plante furajere erbacee* — toate plantele erbacee care se găsesc în mod natural pe pășuni, fânețe și izlazuri comunale sau care sunt incluse în amestecurile specifice pentru însămânțări și supraînsămânțări, din familiile de graminee și de leguminoase utilizate ca furaje în hrana animalelor erbivore, pe baza cărora se calculează producția, valoarea nutrițională a pajiștei și capacitatea de pășunat;

c) *fâneță* — suprafață agricolă care, conform practicii agricole locale, este recunoscută ca fiind destinată recoltării de furaje pentru animale. Pajiștile pot avea în decursul aceluiași an utilizare mixtă: pășune, fân și fân însilozat.

Art. 3. — (1) România menține și se asigură că suprafețele declarate ca pajiști la 1 ianuarie 2007 sunt în continuare utilizate pentru creșterea animalelor și producerea de furaje.

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale este autoritatea competentă pentru menținerea, întreținerea și utilizarea pajiștilor.

Art. 4. — Strategia de organizare tehnică, îndrumare și controlul a administrării și exploatarea pajiștilor se stabilește prin norme metodologice, care sunt aprobate prin ordin comun al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale și al ministrului administrației și internelor.

Art. 5. — (1) Pajiștile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) și c) nu se vor înstrăina, nu se vor împărți, nu pot fi grevate de niciun drept real sau personal și nu li se va schimba categoria de folosință.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) terenurile ocupate cu pajiști care, prin degradare sau poluare, și-au pierdut total sau parțial capacitatea de producție.

(3) Pajiștile prevăzute la alin. (2) vor fi constituite în perimetrul de ameliorare de interes național, pe care se vor executa lucrări de repunere în valoare și amenajare, corespunzător reglementărilor legale în vigoare, fără schimbarea proprietarului.

Art. 6. — (1) Pajiștile împădurite pot fi readuse în circuitul pastoral, la propunerea camerelor agricole zonale și cu aprobarea camerelor agricole județene, pe baza unor studii de transformare și a unor programe de îmbunătățire și exploatare a acestora, întocmite de unitățile de specialitate autorizate, sau prin realocarea unor suprafețe echivalente de pajiști.

(2) Pajiștile cu jnepenișuri de limită nu fac obiectul studiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Recoltarea masei lemnoase de pe aceste terenuri se face cu respectarea normelor tehnice silvice de exploatare.

CAPITOLUL II

Pajiștile comunale și urbane

Art. 7. — Pajiștile comunale și urbane sunt acele pajiști care sunt proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, dobândite prin contracte de vânzare-cumpărare, prin donație, prin răscumpărare, prin legi de împrumut și cu ocazia comasării.

Art. 8. — (1) Pajiștile comunale și urbane se folosesc exclusiv pentru pășunat, ca fânețe și pentru cultivarea plantelor erbacee specifice zonei, în vederea obținerii de masă verde, fân sau semințe.

(2) Activitățile care se desfășoară pe pajiști sunt numai acelea pentru creșterea potențialului de producție a solului și se pot realiza perdele de protecție, construcții zoopastorale, surse de apă potabilă, regularizarea cursurilor de apă, lucrări de îmbunătățiri funciare și proiecte având ca obiect de investiții producerea și utilizarea energiei regenerabile.

Art. 9. — (1) Modul de folosire și exploatare a pajiștilor comunale și urbane se stabilește prin amenajamente pastorale sau silvopastorale întocmite, după caz, de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale ori Ministerul Mediului și Pădurilor.

(2) În termen de 15 zile de la primirea amenajamentului, consiliile locale îl pot contesta la camera agricolă județeană sau la direcția silvică județeană, după caz.

(3) Costurile pentru realizarea amenajamentului se suportă de asociațiile crescătorilor de animale care folosesc pajiștea prin contract.

Art. 10. — Amenajamentul pajiștilor comunale și urbane va cuprinde, în mod obligatoriu, cel puțin următoarele elemente:

- a) denumirea, suprafața, vecinii și hotarele pajiștii;
- b) actele doveditoare ale dreptului de proprietate, precum și planul cadastral;
- c) descrierea situației geografice și topografice a pajiștii;
- d) descrierea solului și a florei;
- e) calitatea pajiștii;
- f) determinarea părților din pajiște care sunt oprite de la pășunat;
- g) modurile de folosire anterioară a pajiștii, numărul și speciile de animale care au pășunat în trecut;
- h) capacitatea de pășunat a pajiștii;
- i) delimitarea drumurilor și a potecilor;
- j) localizarea adăposturilor pentru animale și îngrijitori;
- k) parcelarea pășunatului pe secțiuni pentru diferite specii de animale;
- l) lucrările de îngrijire și îmbunătățiri anuale ale pajiștilor;
- m) culturile de plante de întreținere care urmează a se înființa pe pajiște;
- n) orice alte elemente necesare punerii în valoare și exploatării raționale a pajiștii.

Art. 11. — Înființarea de culturi pe pajiștile comunale și urbane, în afara celor prevăzute în amenajament, este interzisă.

Art. 12. — (1) Unitatea administrativ-teritorială locală poate, cu avizul camerei agricole județene și al asociațiilor locale ale crescătorilor de animale, să înstrăineze porțiuni dintr-o pajiște numai în cazuri de necesități de interes public, local sau național, în condițiile legislației în vigoare.

(2) Unitățile administrativ-teritoriale locale pot, cu avizul camerei agricole județene și al asociațiilor locale ale crescătorilor de animale, să înstrăineze o pajiște, total sau în parte, numai unei alte comune care nu deține pajiște, numai în scopul cumpărării, situată la o distanță mai mică de aceasta.

Art. 13. — (1) În situația în care o pajiște sau o porțiune dintr-o pajiște, prin actele doveditoare ale dreptului de proprietate, a fost destinată unui sat ori unor sate ce compun comuna și dacă un sat trece de la o comună la alta, se transmite în proprietatea comunei la care trece satul și suprafața de pajiște, cu activul și pasivul din contabilitate.

(2) În situația în care pajiștea este destinată mai multor sate, dreptul fiecăruia se calculează proporțional cu numărul familiilor îndreptățite la folosința acesteia pentru pășunatul animalelor proprii.

Art. 14. — (1) Administrația publică locală are dreptul și capacitatea efectivă de a soluționa și de a gestiona pajiștile proprietate publică și privată a localității, în interesul colectivității locale pe care o reprezintă, pe criterii obiective și nediscriminatorii, în condițiile legii.

(2) Autoritatea deliberativă a administrației publice locale, la propunerea autorității executive, are obligația de a organiza serviciul public pentru menținerea, întreținerea și utilizarea pajiștilor aflate în domeniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale, potrivit prevederilor prezentei legi.

(3) Serviciul public pentru menținerea, întreținerea și utilizarea pajiștilor se înființează cu respectarea prevederilor legislației Comunității Europene și naționale și a particularităților economice și sociale ale unităților administrativ-teritoriale.

Art. 15. — (1) Pentru punerea în valoare și folosirea optimă a pajiștilor, consiliile locale, în baza cererilor organizațiilor și asociațiilor locale ale crescătorilor de animale, legal constituite, scot la licitație concesionarea suprafețelor de pajiști, în conformitate cu legislația în vigoare, pentru o perioadă de minimum 10 ani și o încărcătură optimă de animale pe hectar, dar nu mai mică de 0,3 UVM/ha. În cazul în care organizația sau asociația locală a crescătorilor de animale nu asigură o încărcătură minimă de 0,3 UVM/ha de pajiște, suprafața prevăzută în contractul de concesiune se diminuează proporțional cu efectivele deținute.

(2) În cazul în care există o singură asociație locală de creștere a animalelor pe raza unității administrativ-teritoriale,

aceasta beneficiază de dreptul de concesionare prin atribuire directă.

(3) Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească utilizatorii de pajiști prevăzuți la alin. (1) care vor încheia contracte de concesiune se stabilesc prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(4) Consiliile locale ale comunelor, orașelor și, respectiv, ale municipiilor trebuie să inițieze procedura de concesionare până la data de 1 februarie a fiecărui an.

(5) Lucrările de întreținere a pajiștilor comunale și urbane, precum și a utilităților zoopastorale se vor efectua de crescătorii de animale care le folosesc. Condițiile și nivelul acestor lucrări vor fi cuprinse în contractul de concesiune.

Art. 16. — (1) În cazul în care organizația sau asociația vinde animalele, redevența prevăzută în contractul de concesiune se plătește pe întregul an, cu dreptul de a fi înlocuite cu alte animale din aceeași specie.

(2) În caz de moarte a animalelor, redevența se va încasa numai pentru timpul cât animalele au pășunat.

Art. 17. — Resursele financiare rezultate din administrarea pajiștilor proprietate publică sau privată a comunelor și a orașelor se administrează și se utilizează exclusiv pentru îndeplinirea competențelor și atribuțiilor care le revin pentru administrarea, organizarea și întreținerea acestora, în condițiile legii.

Art. 18. — Paza animalelor pe pajiștile comunale și urbane se face de către paznici angajați și plătiți de organizația sau asociația crescătorilor de animale concesionare.

CAPITOLUL III Pajiști în indiviziune

Art. 19. — Pajiștile în indiviziune, constituite fie prin legi de împrumut, fie ca efect al actelor de proprietate sau cu acordul coproprietarilor, sunt terenuri cu caracter de bun obștesc dintr-o comună ori mai multe comune și se folosesc în comun ca pășune, ca fâneată sau pentru cultivarea plantelor de nutreț în cadrul asociațiilor de pășunat de către aceștia.

Art. 20. — Schimbarea categoriei de folosință a pajiștilor se face cu aprobarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, autoritatea competentă pentru menținerea terenurilor destinate pășunilor permanente în România.

Art. 21. — Modul de folosire și exploatare a pajiștilor în indiviziune se stabilește prin amenajamente pastorale și silvopastorale întocmite, după caz, de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale sau de Ministerul Mediului și Pădurilor, în conformitate cu prevederile art. 10 și 11.

Art. 22. — Pentru punerea în valoare a pajiștilor aflate în indiviziune, coproprietarii se pot organiza în asociații speciale de pășunat, în vederea administrării intereselor comune.

Art. 23. — Dacă perimetrul unei unități administrativ-teritoriale locale cuprinde atât pajiște comună și urbană, cât și pajiște în indiviziune, se va putea constitui o singură asociație de pășunat, în care comuna este membră cu drepturi proporționale cu suprafața pășunii comunale și urbane.

Art. 24. — Modul de înființare, organizare și funcționare a asociațiilor de pășunat prevăzute la art. 22 și 23 este stabilit prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, conform prevederilor legislației din domeniu în vigoare.

CAPITOLUL IV Pajiști de munte și de baltă

Art. 25. — (1) Pajiștile de munte și de baltă sunt: golurile de munți pășunabile, pășunile situate în regiunea montană, pădurile pășunabile și pășunile împădurite, precum și cele situate în zonele inundabile ale râurilor și în Lunca Dunării și aparțin domeniului public al statului.

(2) Pajiștile prevăzute la alin. (1) vor fi atribuite în concesiune crescătorilor de animale, persoane fizice și persoane juridice, organizațiilor sau asociațiilor locale ale crescătorilor de animale

legal constituite, pentru instalarea de turme ori cirezi de animale în timpul prielnic pășunatului.

Art. 26. — Fac excepție de la prevederile art. 25 pajiștile de munte și de baltă aflate în proprietatea unităților administrativ-teritoriale locale și a asociațiilor de pășunat.

CAPITOLUL V

Răspunderi și sancțiuni

Art. 27. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage răspunderea administrativă, contravențională, civilă sau penală, după caz.

Art. 28. — (1) Constituie infracțiuni următoarele fapte:

- a) schimbarea destinației suprafeței de pajiște în alte categorii de folosință fără aprobările legale în vigoare;
- b) utilizarea în alte scopuri a subvențiilor acordate pentru lucrări privind îmbunătățirea și întreținerea pajiștilor;
- c) exploatarea lemnului de pe pajiștile împădurite fără obținerea studiilor de transformare.

(2) Infracțiunile prevăzute la alin. (1) se pedepsesc cu închisoarea de la două luni la 2 ani.

Art. 29. — (1) Următoarele fapte constituie contravenții, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni:

- a) pășunatul neautorizat sau introducerea animalelor pe pajiști în afara perioadei stabilite pentru pășunat;
- b) împiedicarea sau întârzierea lucrărilor prevăzute în amenajamente pastorale și planuri de exploatare;
- c) introducerea pe pajiști a unor specii de animale, altele decât cele stabilite prin amenajamentele pastorale și planuri de exploatare;
- d) neîndeplinirea de către deținătorii sau utilizatorii de pajiști a obligațiilor prevăzute în contract;
- e) circulația pe pajiști cu orice mijloace de transport, inclusiv cu atelajele, care cauzează deteriorarea acestora;

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 noiembrie 2011.

Nr. 214.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 14 noiembrie 2011.

Nr. 813.

f) introducerea animalelor pe pajiști fără a deține contract;
g) darea în folosință a pajiștii, fie pentru pășunat, fie pentru obținerea de producții de culturi furajere, persoanelor care nu sunt îndreptățite.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

- a) cu amendă de la 250 lei la 500 lei, faptele prevăzute la lit. e) și g);
- b) cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, faptele prevăzute la lit. b)—d);
- c) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei, faptele prevăzute la lit. a) și f).

Art. 30. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către persoanele împuternicite de consiliul local, de camerele agricole și de instituția prefectului.

Art. 31. — Prevederile prezentei legi referitoare la contravenții se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 32. — Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor prezentei legi se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în termen de 90 de zile de la intrarea sa în vigoare.

Art. 33. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, art. 17—22, art. 41 alin. (1) lit. e) și g) și art. 42 alin. (1) lit. j) și k) din Legea zootehniei nr. 72/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 31 ianuarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru ratificarea Protocolului dintre Guvernul României
și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene
privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989,
semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Protocolul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989, semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 215.

P R O T O C O L

**între Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene
privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989**

Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene, denumite în continuare „părți contractante”, dorind să clarifice conținutul cadrului juridic bilateral încheiat între anii 1956—1989 între cele două părți contractante, subliniind importanța cadrului juridic bilateral și necesitatea aplicării acestuia, au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Părțile contractante confirmă că acordurile menționate în anexa 1 la prezentul protocol continuă să rămână în vigoare în relațiile dintre România și Republica Populară Democrată Coreeană, precum și în cele dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene.

ARTICOLUL 2

Părțile contractante confirmă că acordurile menționate în anexa 2 la prezentul protocol sunt considerate că își încetează valabilitatea în relațiile dintre România și Republica Populară Democrată Coreeană, precum și în cele dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene.

ARTICOLUL 3

Încetarea valabilității acordurilor menționate în articolul 2 al prezentului protocol nu afectează drepturile și obligațiile izvorâte din contractele încheiate în baza acestora.

ARTICOLUL 4

Anexele 1 și 2 fac parte integrantă din protocol.

ARTICOLUL 5

În cazul identificării, după semnarea protocolului, a unor acorduri care nu sunt cuprinse în niciuna din anexele acestuia, vor avea loc consultări asupra valabilității acestor acorduri, prin canale diplomatice.

ARTICOLUL 6

Prezentul protocol va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care se confirmă îndeplinirea procedurilor legale interne privind intrarea acestuia în vigoare.

Semnat la Phenian, la data de 20 ianuarie 2011, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, coreeană și engleză, toate textele fiind egal autentice.

În cazul unor interpretări divergente, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,
Ovidiu Liviu Iancu,
însărcinat cu afaceri a.i. al României
în Republica Populară Democrată Coreeană

Pentru Guvernul Republicii Populare Democrate
Coreene,
Kim Song Gi,
viceministrul afacerilor externe

ANEXA 1**Lista acordurilor care rămân în vigoare în relațiile dintre România și Republica Populară Democrată Coreeană**

- 1) Acord de colaborare culturală între Republica Populară Română și Republica Populară Democrată Coreeană, semnat la Phenian, la 12 mai 1956
- 2) Acord, prin schimb de note verbale, privind asistența medicală gratuită pentru personalul ambasadelor Republicii Populare Române și Republicii Populare Democrată Coreeană, semnat la București, la 1 iunie 1959
- 3) Convenție consulară între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană, semnată la Phenian, la 2 noiembrie 1971
- 4) Acord între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană cu privire la asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Phenian, la 2 noiembrie 1971
- 5) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind livrările și plățile pentru o uzină de fibre poliacrilonitrilice, semnată la București, la 26 decembrie 1972
- 6) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind livrarea și plata utilajelor și materialelor miniere, semnată la București, la 26 decembrie 1972
- 7) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind livrarea și plata pentru o fabrică de televizoare, semnată la Phenian, la 19 noiembrie 1973
- 8) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind livrarea și plata pentru trei fabrici de ciment, semnată la București, la 18 mai 1974
- 9) Convenție între Ministerul Industriei Chimice al Guvernului Republicii Socialiste România și Ministerul Afacerilor Economice Externe al Guvernului Republicii Populare Democrată Coreeană privind livrarea și plata pentru fabrica de vitamina C, semnată la Phenian, la 19 noiembrie 1973
- 10) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind acordarea pe bază de reciprocitate a dreptului de folosință asupra terenurilor necesare construirii localurilor de ambasade, semnat la București, la 9 februarie 1977
- 11) Protocol din 30 noiembrie 1977 între Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Socialiste România și Departamentul General de Deservire a Corpului Diplomatic al Republicii Populare Democrată Coreeană cu privire la construirea clădirilor necesare Ambasadei Republicii Populare Democrată Coreeană în Republica Socialistă România
- 12) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind transporturile aeriene civile, semnat la Phenian, la 18 august 1978
- 13) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind colaborarea în domeniul asigurărilor sociale, semnat la Phenian, la 20 aprilie 1982
- 14) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană pentru modificarea Acordului dintre Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrată Coreeană privind acordarea pe bază de reciprocitate a dreptului de folosință asupra terenurilor necesare construirii localurilor de ambasade (semnat la București, la 9 februarie 1977), semnată la Phenian, la 28 mai 1985
- 15) Protocol între Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Socialiste România și Departamentul General de Deservire a Corpului Diplomatic al Republicii Populare Democrată Coreeană cu privire la construirea noii clădiri a Ambasadei Republicii Socialiste România în Republica Populară Democrată Coreea, semnat la Phenian, la 28 mai 1985

ANEXA 2**Lista acordurilor care ies din vigoare în relațiile dintre România și Republica Populară Democrată Coreeană**

- 1) Protocol privind condițiile generale de livrare a mărfurilor între organizațiile de comerț exterior ale Republicii Socialiste România și Republicii Populare Democrată Coreeană, semnat la București, la 21 ianuarie 1961
- 2) Protocol privind prelungirea valabilității Protocolului privind condițiile generale de livrare a mărfurilor între organizațiile de comerț exterior ale Republicii Socialiste România și Republicii Populare Democrată Coreeană (semnat la București, la 21 ianuarie 1961), semnat la București, la 14 octombrie 1968
- 3) Regulamentul Subcomisiei de colaborare tehnico-științifică dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană, adoptat la prima sesiune a Comisiei interguvernamentale în problemele relațiilor economice și tehnico-științifice din 1 august 1970, semnat la București, la 1 august 1970
- 4) Convenția de cooperare dintre Consiliul Securității Statului al Republicii Socialiste România și Ministerul Securității Publice al Republicii Populare Democrată Coreeană, semnată la Phenian, la 19 august 1970

5) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind colaborarea în domeniul ocrotirii sănătății și științelor medicale, semnat la București, la 15 iulie 1972

6) Convenție privind livrarea de mărfuri, mașini și utilaje și plata acestora între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene, semnată la București, la 22 martie 1973

7) Tratat de prietenie și colaborare între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană, semnat la București, la 26 mai 1975

8) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind livrările și plățile pentru un laminor de țevi și pentru secția de țevi trase la rece, semnată la București, la 26 mai 1975

9) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind colaborarea în domeniul poștelor și telecomunicațiilor, semnat la București, la 16 mai 1977

10) Acord privind colaborarea în domeniul turismului între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene, semnat la Phenian, la 23 mai 1978

11) Convenție între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind livrarea de instalații de foraj și plata acestora, semnată la Phenian, la 8 decembrie 1978

12) Acord privind direcțiile de bază ale dezvoltării colaborării economice și tehnico-științifice între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană, semnat la Phenian, la 20 aprilie 1982

13) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind cooperarea în domeniul folosirii energiei nucleare în scopuri pașnice, semnat la Phenian, la 20 aprilie 1982

14) Acord între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind colaborarea în domeniul valorificării zăcămintelor de metale neferoase, semnat la Phenian, la 20 aprilie 1982

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989, semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene privind acordurile bilaterale încheiate în perioada 1956—1989, semnat la Phenian la 20 ianuarie 2011, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 14 noiembrie 2011.
Nr. 814.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.179**

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Vanka Erzsebet-Zsuzsa și Vanka Alexandru-Gimel în Dosarul nr. 2.607/296/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.726D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 199/Ap din 19 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.607/296/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de apelanții Vanka Erzsebet-Zsuzsa și Vanka Alexandru-Gimel într-o cauză având ca obiect apelul declarat de aceștia împotriva Sentinței civile nr. 1.658 din 10 martie 2010, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, prin care a fost respinsă excepția tardivității plângerilor formulate de aceștia, având ca obiect rectificarea înscrierilor în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, „pe lângă faptul că reprezintă anumite interese ale politicului, contrare bunei funcționări și independenței justiției și contrare drepturilor justițiabililor, contravin și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aducând atingere dreptului la un proces echitabil”. Susțin că este inexplicabilă prorogarea succesivă și inutilă a unor termene, motivată de „lipsa de fonduri”, în condițiile în care la fiecare instanță judecătorească există dotare cu aparatură folosită la înregistrarea proceselor penale, neexistând niciun impediment în folosirea acesteia și

pentru înregistrarea ședințelor de judecată în procesele civile, cu atât mai mult cu cât acestea se judecă în aceleași săli ca și procesele penale.

Totodată, susțin că textul de lege criticat contravine și art. 1 alin. (5), art. 61, art. 73 alin. (3) lit. l) și art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece situația reglementată de acesta nu mai poate fi caracterizată drept extraordinară, având în vedere cele 5 amânări consecutive pe parcursul a 6 ani de la adoptarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

În final, solicită Curții Constituționale să aibă în vedere considerentele Deciziei nr. 109/2010, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 159/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, deoarece elementele cuprinse în nota de fundamentare nu sunt de natură să justifice adoptarea ordonanței de urgență, în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens deciziile nr. 492/2010 și nr. 1.385/2009 ale Curții Constituționale, prin care aceasta a statuat că prorogarea unor termene, cum este cel din cauza de față, a fost dispusă în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, dispozițiile art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009.

Textul de lege criticat prevede următoarele: „*Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele*

măsurii adiacente, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2011."

Dispozițiile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, la care se referă dispozițiile de lege criticate, au următorul cuprins: *„Dispozițiile prezentei legi privind înregistrarea ședințelor de judecată, precum și cele privind numirea la birourile de informare și relații publice a absolvenților unei facultăți de jurnalistică sau a specialiștilor în comunicare se aplică de la 1 ianuarie 2010.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 16 decembrie 2010, care la art. V prevede următoarele: *„Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2012.”*

În concluzie, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit cărora *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 61 privind rolul Parlamentului, ale art. 73 alin. (3) lit. I) privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi și ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra normei de lege referitoare la prorogarea termenului prevăzut de art. 13 din Legea

nr. 304/2004, privind înregistrarea ședințelor de judecată, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 492 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că ordonanța de urgență în discuție prorogă unele termene în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare este neîntemeiată.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte, Curtea constată, pentru aceleași motive, că și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare este neîntemeiată, dispozițiile criticate nefiind contrare art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

În plus, Curtea constată că susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție, privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi, nu sunt întemeiate. Astfel, pe de o parte, potrivit art. 115 din Constituție, pe calea unei ordonanțe de urgență se pot reglementa norme care țin de domeniul legii organice, iar, pe de altă parte, dispozițiile de lege criticate nu constituie norme de organizare judecătorească referitoare la compunerea și funcționarea instanțelor judecătorești, ci reguli de procedură propriu-zisă, art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, făcând parte din titlul I *„Dispoziții generale”*, cap. III intitulat *„Dispoziții generale privind procedura judiciară”*.

Prin urmare, Curtea constată că prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 nu încalcă nici dispozițiile constituționale ale art. 61 privind rolul Parlamentului, ale art. 73 alin. (3) lit. I) și ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Vanka Erzsebet-Zsuzsa și Vanka Alexandru-Gimel în Dosarul nr. 2.607/296/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.182

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, excepție ridicată din oficiu de către Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 1.858/122/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.780D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând, contrar autorului excepției de neconstituționalitate, că reglementările criticate sunt distincte, fără a exista paralelism legislativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.858/122/2010, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de către Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în cadrul unei cauze având ca obiect o obligație de a face, privind reclamantul Ionel Botnaru în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată consideră că prevederile de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, deoarece, pentru a putea stabili dacă procedura judiciară aflată la dispoziția celui interesat este una concretă, efectivă, iar nu doar declarativă, pur formală și iluzorie, dacă este echitabilă și asigură soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, aceasta urmează a fi analizată având în vedere întregul ansamblu legal și factual care o generează.

Astfel instanța observă că măsura suspendării dreptului de utilizare a unui autovehicul se aplică în baza dispozițiilor art. 62 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 și Legea nr. 168/2010, iar, conform alin. (3) a aceluiași articol, este asociată cu săvârșirea contravenției prevăzute la art. 57² lit. g) din același act normativ.

Potrivit dispozițiilor art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind regimul juridic al contravențiilor, care fac referire la Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate formula plângere la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.

În baza celor arătate, se poate constata că măsura suspendării dreptului de utilizare a unui autovehicul reprezintă un act ulterior, o consecință, o reacție consecutivă și accesorie constatării săvârșirii unei fapte contravenționale și însoțește de drept sancțiunea principală și, eventual, complementară aplicată.

Într-un asemenea context, condițiile de legalitate pe care trebuie să le îndeplinească măsura suspendării nu țin numai de elementele intrinseci actului legal ce o obiectivează, ci sunt date, în principal, de legalitatea și veridicitatea constatării faptei contravenționale ce a impus-o.

Așa cum s-a arătat deja, procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției formează obiectul unei alte judecăți, în fața altei instanțe, pe baza unor proceduri sensibil diferite, și de foarte multe ori situate în altă localitate decât instanța de contencios administrativ competentă.

Cum ipoteza unei analize paralele a legalității și veridicității procesului-verbal de contravenție, realizabilă de către instanța de contencios administrativ sesizată, reprezintă o soluție de neacceptat, având în vedere pericolul pe care l-ar induce referitor la securitatea actelor judiciare, rămâne ca alternativă fie realizarea unei verificări de legalitate parțiale numai referitor la elementele intrinseci actului, fie suspendarea controlului până la soluționarea contestației împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, ținând cont de caracterul accesoriu al măsurii.

În ambele variante, instanța apreciază că dreptul de acces liber la justiție ar fi atins în substanța sa, verificările pe care instanța le-ar realiza fiind unele pur formale, dreptul de acces la justiție încetând să mai fie unul concret și efectiv.

Totodată, este de remarcat că procedura judiciară pusă la dispoziția persoanei interesate nu este una adecvată, mai ales dacă este raportată la cea instituită pentru contestarea actului care a generat-o, și anume procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Acesta este contestabil în mod direct și imediat la judecătoria, pe când măsura suspendării dreptului de utilizare a unui autovehicul trebuie contestată — potrivit dispozițiilor de lege criticate — în condițiile Legii

nr. 554/2004, după parcurgerea procedurii prealabile administrative obligatorii de solicitare autorității emitente sau ierarhic superioare de revocare a actului, prevăzută de art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

De asemenea, procedura nu este echitabilă și suficient de clară, deoarece reglementarea accesului la tribunal pentru verificarea consecințelor generate de una și aceeași situație, dar pe căi separate, paralele pentru fiecare consecință în parte, este prea costisitoare și, deși dreptul de acces la justiție nu este unul absolut, limitările în discuție nu sunt necesare — și cu atât mai puțin proporționale — condiționărilor colective și individuale actuale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, deoarece acesta nu îngrădește, ci, dimpotrivă, consacră dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea cauzei lor într-un termen rezonabil. Textul de lege criticat este în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată.

În plus, eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2010 și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci este de competență exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară, astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 705/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 13 aprilie 2010, dispoziții modificate prin art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010.

Textul de lege criticat prevede următoarele: „*Împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare se poate formula plângere la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii.*”

Instanța de judecată consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, „*Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare*”, iar potrivit art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere la judecătoria în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.

Este adevărat că, potrivit textului de lege criticat, se poate formula plângere la instanța de contencios administrativ împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, însă autorul excepției de neconstituționalitate pleacă de la o premisă greșită în aprecierea că acest text de lege instituie o analiză paralelă a legalității și veridicității procesului-verbal de contravenție, realizabilă de către instanța de contencios administrativ, pe lângă analiza pe care o face judecătoria, în cadrul soluționării plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii. Or, Curtea constată că textul de lege criticat instituie posibilitatea plângerii la instanța de contencios administrativ împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, pe când textele de la art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 instituie posibilitatea plângerii la judecătoria împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii. Totodată, ținând cont de dispozițiile art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, raportul dintre textul de lege criticat și normele de referință din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 constituie raportul dintre o normă specială și o normă generală, iar instanța de judecată chemată să soluționeze litigiul este cea care trebuie să determine legea aplicabilă acestuia.

Totodată, Curtea constată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate — în sensul că procedura instituită de textul art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 nu este echitabilă și suficient de clară, deoarece reglementarea accesului la tribunal pentru verificarea consecințelor generate de una și aceeași situație, dar pe căi separate, paralele pentru fiecare consecință în parte, este prea costisitoare — nu sunt întemeiate, deoarece, dimpotrivă, textul de lege criticat stabilește o modalitate de atacare în instanța de contencios administrativ a măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, ceea ce dă expresie dreptului la un proces echitabil, consacrat constituțional în art. 21 alin. (3).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, excepție ridicată din oficiu de către Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 1.858/122/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.183

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, excepție ridicată de Viorel Istrate în Dosarul nr. 3.047/206/2010 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 152D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că la dosar s-a depus o cerere prin care autorul excepției de neconstituționalitate solicită acordarea unui nou termen de judecată, pentru a putea depune la dosarul cauzei anumite răspunsuri ce le va primi la cererile pe care le-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului în privința actelor normative criticate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia nu motivează excepția.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.047/206/2010, **Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești**, excepție ridicată de Viorel Istrate într-o cauză având ca obiect o somație de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile pretins a fi neconstituționale sunt contrare dispozițiilor art. 23 din Constituție și celor ale Declarației Universale a Drepturilor Omului și primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 25 ianuarie 2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 356/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 18 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Ulterior sesizării, prin art. 11 al cap. I din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 29 august 2011, Ordonanța

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, excepție ridicată de Viorel Istrate în Dosarul nr. 3.047/206/2010 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.185*)

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

*) A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța în Dosarul nr. 2.519/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 308D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 329D/2011 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate cu obiect identic, ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în Dosarul nr. 2.421/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul că la dosar partea Nicolae Batu a depus o întâmpinare prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 329D/2011 la Dosarul nr. 308D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 329D/2011 la Dosarul nr. 308D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 20 aprilie 2010 și 7 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.519/118/2010 și nr. 2.421/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5), art. 111 alin. (1), art. 148 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2).

1. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, astfel încât se produce o inechitate cu privire la reparația acordată cu titlu de prejudiciu

moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari. Se creează astfel discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

2. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36 din 2 aprilie 1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la Secțiunea a 4-a — *Impactul financiar asupra bugetului general consolidat*, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

3. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Or, sumele care urmează a fi acordate ca despăgubiri vor crea un astfel de deficit.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, nu se încalcă art. 138 alin. (5) din Constituție, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget, iar majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificarea bugetară. Referitor la respectarea prevederilor art. 111 alin. (1) din Constituție, din expunerea de motive rezultă că au fost solicitate de către Parlament informațiile ce au fost oferite de Guvern. Cu privire la art. 148 alin. (2) din Constituție, se reține că aspectele referitoare la insuficiența resurselor financiare pentru motivele invocate nu pot face controlul constituționalității, ele având legătură cu faza de executare a sentințelor civile pronunțate sau care se vor pronunța. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, arată că dispozițiile Legii nr. 221/2009 nu generează discriminări, legiuitorul acoperind toată paleta situațiilor care pot fi apreciate ca reprezentând condamnări sau măsuri administrative cu caracter politic.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Din motivarea excepției, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate din punct de vedere al constituționalității numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Acesta are următorul cuprins: „*Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la: [...]”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în dosarele nr. 2.519/118/2010 și nr. 2.421/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.188

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător

Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Protector Internațional Security Corporation” — S.R.L. din Petroșani în Dosarul nr. 815/57/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 3.623D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 815/57/2010, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Protector Internațional Security Corporation” — S.R.L. din Petroșani într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva deciziei emise de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, autorul acesteia susține că prin articolele criticate s-a instituit o procedură specială de contestare a actelor de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, derogatorie de la procedura de drept comun. Cum legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu este o lege organică, iar prin lege ordinară nu poate fi reglementat contenciosul administrativ, reiese că dispozițiile criticate sunt neconstituționale.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece actul normativ, fiind adoptat în temeiul și cu respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, poate dispune într-un domeniu rezervat legii organice, iar opțiunea pentru una dintre cele două posibilități — calea administrativ-jurisdicțională, în condițiile ordonanței de urgență criticate, sau calea justiției, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, plasează persoanele vătămate în situații juridice diferite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 8.679 din 3 septembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 13.011 din 6 septembrie 2010, apreciind

că stabilirea procedurii de soluționare a plângerii formulate împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, reprezintă expresia aplicării prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006. Dispozițiile reglementează procedura de soluționare a contestațiilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) — *Statul român*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 73 — *Categoriile de legi*, art. 76 — *Adoptarea legilor și a hotărârilor* și art. 115 alin. (1)—(4) — *Delegarea legislativă*.

Ulterior sesizării Curții, prevederi cuprinse în art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au fost modificate, completate și abrogate prin articolul unic pct. 30—44 din Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității dispozițiilor criticate, sub aspectul criticilor de neconstituționalitate extrinsecă, s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 690 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007, prin Decizia nr. 887 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 16 noiembrie 2007, sau prin Decizia nr. 1.098 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 26 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri s-a reținut netemeinicia criticilor invocate, iar rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—287¹⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Protector Internațional Security Corporation” — S.R.L. din Petroșani în Dosarul nr. 815/57/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.212

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, excepție ridicată de Camera Consultanților Fiscali din România în Dosarul nr. 7.614/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.238D/2010.

La apelul nominal răspunde avocatul Antoniu Obancia pentru autorul excepției, Camera Consultanților Fiscali din România și avocatul Ana Maria Vințan pentru partea Corpul Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece permit unei categorii de persoane — experții contabili — să accedă la profesia de consultant fiscal fără susținerea unui examen.

Avocatul părții Corpul Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica autorului excepției vizează modul în care instanța de judecată a interpretat un text de lege. De altfel, situațiile în care se află cele

două categorii, experții contabili și consultanții fiscali, nu sunt egale. Experții contabili au dobândit anumite competențe care le permit acestora să exercite și profesia de consultant fiscal, fără a se încălca prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica autorului excepției vizând modul de interpretare și aplicare a unui text de lege de către instanța de judecată. De altfel, legiuitorul are posibilitatea de a reglementa modul și cerințele de acces într-o profesie.

După închiderea dezbaterilor se prezintă avocatul Niculina Pîluță pentru Camera Consultanților Fiscali din România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.614/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați**, excepție ridicată de Camera Consultanților Fiscali din România, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea recursului declarat de autorul excepției împotriva sentinței civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prin interpretarea dată de Curtea de Apel București dispozițiilor criticate s-a ajuns la situația în care experții contabili vor putea dobândi calitatea de consultant fiscal fără a mai fi obligați să respecte dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală. Aplicarea dispozițiilor criticate potrivit interpretării date de către Curtea de Apel București

contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2).

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul are libertatea de a reglementa condițiile de acces în diferitele profesii în raport cu cerințele de pregătire și calificare corespunzătoare în vederea exercitării acestora.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța asupra neconstituționalității interpretării pe care o instanță de judecată o dă unui text de lege, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 este inadmisibilă.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, fără privilegii și fără discriminări, respectiv, tuturor celor care au calitatea de expert contabil, iar acestora le incumbă obligația de a respecta reglementările specifice activității de audit financiar și consultanță fiscală. Legiuitorul are libertatea de a reglementa condițiile de acces în diferite profesii, atât în ceea ce privește cerințele de pregătire, cât și cele legate de experiența profesională.

De altfel, în realitate, criticile formulate în motivarea excepției vizează modul de interpretare a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994, ceea ce nu intră în competența instanței de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind

organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 8 ianuarie 2008, cu următorul conținut: „*Persoanele fizice și juridice care au calitatea de expert contabil pot efectua activitățile de audit financiar și consultanță fiscală, cu respectarea reglementărilor specifice acestor activități.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitate și ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi.

Curtea reține că, de la adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, legiuitorul a urmărit scoaterea din competența expertului contabil a executării lucrărilor cu caracter fiscal, în care sens prin dispozițiile art. 26 din această ordonanță au fost abrogate prevederile art. 6 lit. e), referitoare la executarea de lucrări cu caracter fiscal, din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați. Această intervenție legislativă a legiuitorului a fost motivată de necesitatea introducerii unei noi profesii, cea de consultant fiscal, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în Decizia nr. 916 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007.

Însă, examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică interpretarea dată de instanța de judecată dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, susținând că textul criticat în această interpretare contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2).

Așa fiind, Curtea constată că motivarea excepției de neconstituționalitate relevă aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța de judecată, problemă ce nu intră în competența de soluționare a instanței de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea acesteia, asigură controlul de constituționalitate prin raportare la prevederile Legii fundamentale.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de instanțele de judecată, controlul judecătoresc realizându-se, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „(...) prin *Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

În consecință, prevederile legale criticate nu pot fi supuse controlului de constituționalitate, sub aspectele invocate, astfel că excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, excepție ridicată de Camera Consultanților Fiscali din România în Dosarul nr. 7.614/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.218

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 580³
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marin Frunză, Mihaela Smadu, Ion Petrică, Neculai Ciubucciu și Asociația de locatari nr. 761 din Galați, în Dosarul nr. 9.479/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.338D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.479/233/2008, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Marin Frunză, Mihaela Smadu, Ion Petrică, Neculai Ciubucciu și Asociația de locatari nr. 761 din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe prin care a fost aplicată o amendă civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) care statuează accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare și ale art. 125 referitor la statutul judecătorilor, precum și ale art. 6 alin. 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a motiva în vreun fel în ce constă înfrângerea dispozițiilor constituționale.

Tribunalul Galați — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Finalitatea reglementării criticate constă în determinarea debitorului rău platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, pe care numai el o poate executa, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, tinzând la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență imperativă a executării silite. Astfel, ar fi contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile sau cea prin care se respinge o astfel de cerere să fie supusă unor căi de atac. Prin

urmare, consacrarea caracterului irevocabil al acestei încheieri este în deplină concordanță cu finalitatea reglementării, fără să fie încălcate prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 580³ din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins:

„Dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 20 lei la 50 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

Dacă în termen de 6 luni debitorul nu va executa obligația prevăzută în titlul executoriu, la cererea creditorului, instanța care a dispus obligarea debitorului la plata unei amenzi civile pe zi de întârziere în favoarea statului va fixa suma datorată statului cu acest titlu, prin încheierea irevocabilă, dată cu citarea părților, iar pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligației prevăzute de alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese; în acest din urmă caz, dispozițiile art. 574 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Amenda civilă va putea fi anulată, în tot sau în parte, ori redusă, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu sau, după caz, pentru alte motive temeinice, pe cale de contestație la executare.

Încheierile date în condițiile prezentului articol sunt executorii și se comunică din oficiu, prin grija grefierului de ședință, organelor fiscale competente în vederea executării silite, potrivit Codului de procedură fiscală.

Pentru neexecutarea obligațiilor prevăzute în prezentul articol nu se pot acorda daune cominatorii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare și ale art. 125 privind statutul judecătorilor, precum și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia s-au limitat doar la indicarea unor

texte din Constituție pretins a fi încălcate, fără a explica în concret în ce constă relația de contrarietate dintre dispozițiile legale atacate și normele fundamentale invocate.

În jurisprudența sa, Curtea a apreciat că menționarea formală a unor texte din Constituție pretins a fi încălcate, fără a explica în concret în ce constă relația de contrarietate dintre dispozițiile legale atacate și normele fundamentale invocate, nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 495 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008.

În aceste condiții, Curtea constată că autorii excepției nu au motivat pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă cu prevederile Constituției și, neputându-se substitui autorilor acesteia în vederea argumentării excepției, urmează a respinge ca inadmisibilă excepția invocată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marin Frunză, Mihaela Smadu, Ion Petrică, Neculai Ciubucciu și Asociația de locatari nr. 761 din Galați în Dosarul nr. 9.479/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.236
din 22 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 alin. (4)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminate” — S.A. din București — Sucursala Focșani în Dosarul nr. 2.439/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 4.576D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Astfel, se apreciază că obligația angajatorului de a compensa în bani concediul de odihnă neefectuat în cazul încetării contractului individual de muncă este în concordanță cu prevederile Constituției, în acest sens fiind invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 312 din 8 iulie 2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.439/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminate” — S.A. din București — Sucursala Focșani într-o cauză având ca obiect drepturi bănești sub forma salariilor compensatorii, a compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat și a plății de penalități pentru neplata la timp a drepturilor bănești datorate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că acordarea unui repaus după prestarea unei activități

presupune refacerea prin odihnă a persoanei ce a depus efort în îndeplinirea sarcinilor de serviciu și nu acordarea unor sume de bani, întrucât acestea se datorează numai pentru munca efectiv prestată. Angajatul avea obligația să efectueze concediul de odihnă în timpul derulării contractului de muncă, însă, întrucât nu l-a efectuat, afectează activitatea angajatorului, impunându-i acestuia o obligație suplimentară de natură pecuniară. Așa fiind, textul de lege criticat, prin obligarea angajatorului la compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat, reprezintă o ingerință în activitatea comercială a acestuia. În fine, se mai arată că angajatul ar trebui să efectueze concediul restant la „următorul angajator”.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că, indiferent de motivele încetării raporturilor de muncă, anterior acestei date, salariatul a prestat o muncă și pentru aceasta are dreptul corespunzător perioadei lucrate la concediu de odihnă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 141 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă, în noua numerotare, regăsindu-se la art. 146 alin. (4), text asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care are următorul cuprins:
„(4) *Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat*

este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai format obiect al controlului de constituționalitate prin prisma unor critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 312 din 8 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 30 august 2004, Decizia nr. 46 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, și Decizia nr. 224 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 24 aprilie 2007, Curtea a statuat că dispoziția potrivit căreia concediul de odihnă neefectuat de către salariat poate fi compensat în bani în cazul încetării contractului individual de muncă nu contravine principiilor economiei de piață și nici obligațiilor constituționale ale statului în acest domeniu. O componentă esențială a dreptului muncii o reprezintă protecția socială a muncii, ce cuprinde, la rândul ei, aspectele prevăzute în art. 41 alin. (2) din Constituție, printre care se regăsește și concediul de odihnă plătit. Acesta nu poate constitui obiect de tranzacție, nu poate fi retras și nici nu se poate renunța la el, angajatorul putând negocia, în limitele prevăzute de lege și de contractul colectiv de muncă, doar durata, condițiile și perioadele de efectuare a concediului de odihnă. Dreptul la concediu de odihnă este stabilit proporțional cu munca prestată de către salariat într-un an calendaristic, compensarea în bani stabilindu-se astfel tot în funcție de durata timpului în care s-a prestat munca. Așadar, indiferent de motivele încetării contractului individual de muncă și de durata care a trecut de la încheierea contractului de muncă până în momentul încetării acestuia, salariatul a prestat muncă și, proporțional cu perioada lucrată, a câștigat dreptul la concediu de odihnă. Întrucât, din cauza încetării contractului individual de muncă, acesta nu mai poate efectua concediul de odihnă la care are dreptul, apare ca fiind constituțională obligația angajatorului să îl compenseze în bani.

Acest drept al salariatului și obligația corelativă ce revine angajatorului nu afectează în niciun mod dreptul persoanei la o activitate economică și la liberă inițiativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminat” — S.A. din București — Sucursala Focșani în Dosarul nr. 2.439/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.237

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 418/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 4.605D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.606D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 420/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 4.606D/2010 la Dosarul nr. 4.605D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.606D/2010 la Dosarul nr. 4.605D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, se apreciază că durata nedeterminată pe care se încheie contractele individuale de muncă nu afectează interesele angajatului sau ale angajatorului, din contră, asigură, pe de o parte, protecția angajaților și stabilitatea acestora în muncă, iar, pe de altă parte, menținerea la dispoziția angajatorului a unui personal calificat. În susținerea constituționalității textului de lege criticat este invocat și Preambulul din Anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, care prevede, între altele, că forma generală de raport de muncă între

angajatori și lucrători este și va continua să fie contractul pe durată nedeterminată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile din 5 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 418/99/2010 și nr. 420/99/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în cauze având ca obiect anularea unor decizii ale acesteia emise în temeiul Legii nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că impunerea unei obligații legale în sarcina angajatorului de a încheia contractul individual de muncă pe durată nedeterminată, și doar pe cale de excepție de a putea încheia contracte individuale de muncă pe durată determinată, reprezintă atât o situație „de natură a restrânge exercițiul unor drepturi” ale angajatorului, fără să fie întrunite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, cât și o încălcare a textului art. 135 din Constituție.

Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile legale criticate reprezintă principii ale raporturilor de muncă ce au în vedere stabilitatea raporturilor juridice civile; totodată, acestea protejează angajatul de puterea discreționară a angajatorului și de eventualul abuz de drept al acestuia, fără însă a reprezenta o îngrijire împovărătoare a dreptului angajatorului de a decide.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât contractul individual de muncă încheiat pe durată nedeterminată contribuie la siguranța și stabilitatea raporturilor de muncă, iar cel pe durată determinată reprezintă o situație de excepție, temeinic și obiectiv justificată prin creșterea temporară a activității angajatorului, activități cu caracter sezonier, favorizarea temporară a unor categorii de persoane fără loc de muncă. Se mai apreciază că prevederile art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 12 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă, în noua numerotare, regăsindu-se, în mod identic, tot la art. 12, text asupra căruia Curtea, prin prezenta decizie, urmează să se pronunțe și care are următorul cuprins:

„(1) *Contractul individual de muncă se încheie pe durată nedeterminată.*

(2) *Prin excepție, contractul individual de muncă se poate încheia și pe durată determinată, în condițiile expres prevăzute de lege.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, Curtea a stabilit că „*Este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile cerute în vederea încheierii unui contract, indiferent de natura acestuia*”. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 448 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 28 septembrie 2005, definind noțiunea analizată, a statuat: „Contractul individual de muncă este convenția prin care se materializează voința angajatorului și a viitorului salariat de a intra într-un raport juridic de muncă. În această convenție, negociată și liber consimțită, sunt prevăzute,

în limitele stabilite de legislație și de contractele colective de muncă, toate elementele necesare pentru cunoașterea condițiilor de desfășurare și de încetare a raportului de muncă, drepturile, obligațiile și răspunderile ambelor părți”.

Astfel, legiuitorul are obligația pozitivă de a prevedea și crea cadrul legal necesar în care să se desfășoare raporturile de muncă. Un element al acestui cadru legal este reprezentat chiar de obligația impusă celor doi cocontractanți — angajator și angajat — de a încheia contractele individuale de muncă pe durată nedeterminată, derogarea de la această obligație putând interveni doar în condițiile art. 12 alin. (2) și art. 82—87 din Codul muncii. O atare optică a legiuitorului protejează angajatul și reprezintă o expresie a ceea ce Curtea, prin Decizia nr. 356 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 13 septembrie 2005, a stabilit, și anume că, în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punct de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să-i permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție.

În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție, angajatorul având deplina libertate de a negocia clauzele contractului individual de muncă în cadrul legal stabilit și de a desfășura activități economice cu respectarea principiilor economiei de piață, libertății comerțului și concurenței loiale.

În privința invocării art. 53 din Constituție, Curtea observă că autorul excepției nu arată dreptul sau libertatea fundamentală pretins restrânsă, iar din critica extrem de lapidară a acestuia nu se poate nici măcar deduce acest lucru. Curtea reține că, întotdeauna, invocarea art. 53 din Constituție trebuie făcută în corelare cu un drept sau cu o libertate fundamentală pretins încălcată/restrânsă, instanța constituțională neputând invoca din oficiu un astfel de text constituțional, întrucât acțiunea sa ar echivala cu o autosesizare, ceea ce este inadmisibil în cadrul controlului de constituționalitate pe cale de excepție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în dosarele nr. 418/99/2010 și nr. 420/99/2010 ale Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.290

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Miron Doinescu și Elena Doinescu în Dosarul nr. 17.561/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.183D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială Banca Comercială Carpatica — Sucursala Brezoianu, avocat Ionuț Lupșă, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece a fost ridicată în scopul tergiversării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței, invocând în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 141 din 23 martie 2004, Decizia nr. 204 din 28 februarie 2008 sau Decizia nr. 832 din 8 iulie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 17.561/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului**, excepție ridicată de Miron Doinescu și Elena Doinescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin următoarele:

Prevederile art. 401 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece debitorul nu mai poate formula contestație la executare după termenul de 15 zile, care începe să curgă de la primul act de executare, chiar dacă, ulterior, au fost efectuate și alte acte de executare care l-au vătămat, fiindu-i îngrădit liberul acces la justiție. Astfel, acestea contravin

dispozițiilor art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, art. 126 alin. (1), (2) și (5), art. 129 din Constituție, art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, contravenind art. 21, art. 24 și art. 53 din Constituție, întrucât condiționează admisibilitatea cererii de suspendare a executării silite de depunerea unei cauțiuni, al cărei quantum legiuitorul l-a lăsat la aprecierea instanței de judecată, instanță care poate aprecia în mod arbitrar. Totodată, creează și o discriminare între justițiabilii care au posibilitatea să achite cauțiunea stabilită de instanță pentru judecarea cererii de suspendare a executării silite și cei care nu au această posibilitate, cauțiune al cărei quantum diferă în funcție de „persoana contestatarului”.

De asemenea, sunt neconstituționale prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, care dau putere de titlu executoriu contractelor de credit bancar, precum și garanțiilor reale și personale, contravenind dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 24.

Arată, de asemenea, că partea căreia i se opune actul executării silite, pe calea judecării unei cereri de încuviințare a executării silite, are interesul de a-și formula apărarea, interes legitim ocrotit de legiuitor, și poate invoca chiar nulitatea absolută a titlului în baza căruia se cere încuviințarea executării silite. Această nulitate, dacă este admisă, poate avea drept consecință respingerea cererii de executare și anularea convenției ce a stat la baza ei, astfel încât, fiind desființat însuși temeiul juridic ce a stat la baza formulării cererii, nu mai poate fi promovată altă cerere în baza înscrisului respectiv, fapt ce duce la încălcarea dreptului la apărare.

Odată consacrat caracterul de titlu executoriu al contractului, nu mai este necesară investirea cu formulă executorie, creditorul putându-se adresa direct unui executor judecătoresc pentru a se trece la executarea silită a acestui contract. Prin urmare, prin poziția privilegiată de care beneficiază instituțiile bancare în cadrul raporturilor contractuale cu clienții lor și, mai apoi, în faza executării silite, este încălcat atât principiul egalității în drepturi, cât și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 401 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Contestația se poate face în termen de 15 zile de la data când:*

a) *contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care-l contestă sau de refuzul de a îndeplini un act de executare;*
b) *cel interesat a primit, după caz, comunicarea ori înștiințarea privind înființarea popririi. Dacă poprirea este înființată asupra unor venituri periodice, termenul de contestație pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei rețineri din aceste venituri de către terțul poprit;*

c) *debitorul care contestă executarea însăși a primit somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit somația sau executarea se face fără somație.*

— Art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauciune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

— Art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006: „*Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi se invocă dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2) referitor la criteriile de nediscriminare, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (1), (2) și (5) privind instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Este neîntemeiată critica referitoare la îngrădirea liberului acces la justiție, motivată de faptul că debitorul nu mai poate formula contestație la executare după termenul de 15 zile, din moment ce acesta începe să curgă de la primul act de executare, chiar dacă, ulterior, au fost efectuate și alte acte de executare care l-au vătămat.

Cu caracter de principiu, contestația la executare se exercită într-un anumit număr de zile (de regulă 15 zile) de la data când debitorul a luat cunoștință, pe căile prevăzute de lege, de actul executării.

Ar fi, prin urmare, nefiresc ca odată ce debitorul a luat cunoștință de actul executării, să mai beneficieze încă o dată de alt termen de contestare doar pentru singurul motiv că,

executarea fiind în curs, este vătămat și prin actele de executare ulterioară.

În momentul în care a luat cunoștință de actul executării (fie acesta chiar prima reținere din venituri) debitorul este obligat, potrivit regulilor de procedură, să conteste executarea silită în termenul de 15 zile de la data primului act de executare. Neprocedând astfel, se presupune că debitorul își însușește actul executării silite.

Distinct de cele arătate, dispozițiile criticate sunt norme de procedură, or potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, legiuitorul fiind în drept să stabilească regulile de procedură cu aplicabilitate generală, dar și unele reguli speciale, în considerarea unor situații deosebite, astfel că termenul în care se poate formula contestație la executare, respectiv 15 zile, este în deplin acord cu dispozițiile constituționale.

2. Referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse în numeroase cazuri controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, constatându-se constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 72 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 17 martie 2010, sau prin Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, Curtea a reținut că instituirea obligației de plată a cauciunii ca o condiție a suspendării executării silite are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauciunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege nu contravin nici prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, așa cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

3. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 832 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2008.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 372 din Codul de procedură civilă, executarea silită se realizează în temeiul hotărârilor judecătorești și al altor înscrisuri care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a constitui titluri executorii. Așa fiind, prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 nu aduc nimic nou, ci se limitează să dea expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general adoptate de legiuitor în limitele competenței sale constituționale. Curtea a mai constatat că, în materia la care se referă excepția de neconstituționalitate, calificarea contractelor încheiate de o instituție de credit, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii, a fost determinată de necesitatea valorificării cu

celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că prin încheierea unor asemenea contracte se dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților cu privire la clauzele acolo stipulate, pe care părțile și le însușesc în mod liber și se obligă să le respecte.

În considerentele aceleiași decizii s-a reținut că, în măsura în care contractul de credit sau contractul de garanție reală ori personală este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acesta poate face obiectul unei contestații la executare, asigurându-se astfel accesul la o instanță de judecată. Mai mult, cu această ocazie, dat fiind faptul că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond, împrejurare care este de natură a-i garanta dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită

caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu. Astfel, posibilitatea recunoscută creditorilor ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime nu constituie o măsură discriminatorie pozitivă în favoarea lor, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

4. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2), Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, iar în ce privește art. 20 alin. (2), art. 44 alin. (2), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (1), (2) și (5), art. 129 din Constituție, autorii excepției nu motivează în ce constă contrarietatea dispozițiilor criticate cu acestea, Curtea neputându-se substitui autorilor excepției prin invocarea unor motive de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 și art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Miron Doinescu și Elena Doinescu în Dosarul nr. 17.561/4/2009 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.477

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Elena Lupea în Dosarul nr. 10.485/236/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 141D/2011.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, asistat de avocatul Ion Mădălin Tănase, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, precum și partea Maria Mihalache, care depune o copie a certificatului de deces al părții Stana Mușat. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile de lege criticate contravin art. 21 din Constituție deoarece nu prevăd dublu grad de jurisdicție pentru soluționarea unei cereri de sesizare a Curții Constituționale. Totodată, susține că reglementarea dublului grad de jurisdicție în această materie nu ar conduce la tergiversarea soluționării cauzelor, deoarece în prezent cauzele nu se mai suspendă atunci când se sesizează Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate.

Partea Maria Mihalache depune la dosar o copie a unei hotărâri judecătorești care ține loc de act autentic de vânzare-cumpărare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.512/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.485/236/2008, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**. Excepția a fost ridicată de Elena Lupea în cadrul soluționării unui recurs împotriva unei încheieri a Judecătoriei Giurgiu prin care aceasta a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 alin. 1 din Codul civil, excepția neavând legătură cu soluționarea cauzei, fiind astfel inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece legiuitorul nu a prevăzut și calea de atac a apelului împotriva încheierilor prin care se resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, ci numai calea de atac a recursului, ceea ce contravine prevederilor art. 21 din Constituție care garantează accesul liber la justiție.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 607/2005, nr. 494/2006 și nr. 1.125/2009. Totodată, instanța apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură menite a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu, rațiuni pentru care legiuitorul a stabilit regulile speciale de procedură referitoare atât la exercitarea recursului ca singura cale de atac împotriva încheierii de respingere a sesizării Curții Constituționale, cât și la soluționarea recursului în termen de 3 zile, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea dreptului de acces la instanță sau la folosirea căilor de atac.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Ulterior sesizării Curții Constituționale a fost adoptată Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, iar, ca urmare a republicării Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, dispozițiile art. 29 alin. (6) au devenit dispozițiile art. 29 alin. (5) și au următorul cuprins: *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, raportate la prevederile art. 21 din Constituție, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora.

De exemplu, prin Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006, Curtea a statuat, în esență, că principiul liberului acces la justiție nu echivalează cu accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul având competența, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, să instituie reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații speciale.

Totodată, prin Decizia nr. 922 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, Curtea a statuat că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu și că din aceleași rațiuni legiuitorul a instituit și regulile speciale de procedură referitoare atât la exercitarea recursului ca singură cale de atac împotriva încheierii instanței de judecată, cât și la soluționarea recursului în termen de 3 zile, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea dreptului de acces la instanță sau la folosirea căilor de atac.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Elena Lupea în Dosarul nr. 10.485/236/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPOORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

